

A márciusi ifjak emlékezete

Iskolánk, a Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola minden nemzeti ünnepünk alkalmából nívós műsort készít. Idén sem volt ez másként.

Ezúttal a 3.c, mindhárom ötödik és hatodik osztály tanulói közül jó néhányan szerepeltek. Rajtuk kívül mi, nyolcadikosok, azaz osztálytársnőm, Bori és én pedig tánccal készültünk.

Először csak a tanteremben mondta el elképzeléseit Bea néni, majd pedig kiosztotta a szerepeket. Nem lehetett egyszerű ennyi osztályt összefogni.

A műsort megelőző héten már a tornacsarnokban próbáltunk. Kicsit ingerült voltam, bevallom, mert a próbák mindig a matek- vagy a német nyelv i óráimat érintették. Szerencsére mindkét tanárnőm küldte társaimmal az anyagot, így nem maradtam le jelentősen. A másik, hogy nyolcadikos vagyok, és a szóbeli felvételi is éppen erre az időszakra esett. A könnyebbség, hogy táncpartneremmel, Borcsával, már szavak nélkül is értjük egymást és a táncot, több éve néptáncosok vagyunk mindketten.

Végül Bea néni határozottságának és Imre bácsi rutinjának köszönhetően egyre jobb lett a műsor. A főpróbán minden a helyén volt.

Kedden kilenckor mindannyiunk bevonulásával kezdetét vette az ünnepség. A többiek néma csendben hallgatták a szereplőket. Bevallom őszintén, rám legnagyobb hatással Petőfi: Nemzeti dal című forradalmi versének előadása volt. A dobogóra először egy hatodik osztályos fiú állt fel, az első versszakot ő szavalta. A refrént már mindannyian mondtuk, és az összes szereplő a dobogón állt. Megborzongtam. Elképzeltem 1848. március 15-ét, ahogyan a márciusi ifjak, élükön Petőfi, ugyanezt a verset mondták, hittel és elszántsággal. Egy egész nép fogott össze, hogy legyőzze az elnyomást, és kivívja végre szabadságát és függetlenségét.

Nem rajtuk múlt, hogy ez sajnos nem sikerült. A túlerő, az orosz csapatok bevonulása megpecsételte a nemzet sorsát hosszú időre.

Táncunk után, a kopjafánál mi gyűjtöttük meg az emlékezés mécseseit.

Iskolámban, a ballagást leszámítva, ez volt az utolsó ünnepség, aminek részese lehettem.

Szép emlék marad számomra.

Szabó Áron 8.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola